

สรุปผลการวิจัย และขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาระดับความเข้าใจความหมายของคำความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง และความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจความหมายของคำกับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูภาคใต้ ปีการศึกษา 2517 โดยศึกษาว่าความเข้าใจความหมายของคำกับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษานั้นจะสัมพันธ์ซึ่งกันและกันหรือไม่ และมีความสามารถแตกต่างกันหรือไม่ในระดับอายุและเพศต่างกัน

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูยะลา สงขลา นครศรีธรรมราช และภูเก็ต ปีการศึกษา 2517 จำนวน 200 คน เป็นนักศึกษาชาย 100 คน นักศึกษาหญิง 100 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบ 2 ชุดคือ แบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 75 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเอาเรื่องจำนวน 50 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบ (Multiple choice) ซึ่งใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทั้ง 2 ชุดมาหาค่าอำนาจจำแนกและระดับความยาก เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ต่อจากนั้นผู้วิจัยได้คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบ ค่าความหาความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยและทดสอบค่า Z ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจ

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์ความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง ตามเพศ และกลุ่มอายุ โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ยและทศนิยมค่า Z

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบทั้ง 2 ชุดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้เท่ากับ .7575 และ .6363 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานเป็น 5.0796 และ 4.2976 ตามลำดับ
2. คะแนนความเข้าใจความหมายของคำมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.32 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 8.914
3. คะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 31.91 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 7.305
4. นักศึกษาหญิงมีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
5. นักศึกษาชายและหญิงมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องไม่แตกต่างกัน
6. สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจความหมายของคำกับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง เมื่อรวมและแยกตามกลุ่มอายุ และเพศ ปรากฏผลดังนี้
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความเข้าใจความหมายของคำกับความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษาชายเป็น .5906 นักศึกษาหญิงเป็น .5514 และเมื่อรวมทั้งนักศึกษาชายหญิงเป็น .5499 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่านักศึกษาที่ใดคะแนนความเข้าใจความหมายของคำสูง ก็จะได้คะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงด้วย และนักศึกษาที่ใดคะแนนความเข้าใจความหมายของคำต่ำ ก็จะได้คะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่องต่ำด้วย แต่จะมีบางส่วนที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้

7. นักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุต่ำกว่า 18 ปี มีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่า นักศึกษาชายในกลุ่มอายุเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน
8. นักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุ 18 ปี มีความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงกว่า นักศึกษาชายในกลุ่มอายุเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
9. นักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุสูงกว่า 18 ปี มีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่า นักศึกษาชายในกลุ่มอายุเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความสามารถไม่แตกต่างกัน
10. นักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุ 18 ปี มีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่า นักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุต่ำกว่า 18 ปี และสูงกว่า 18 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05¹ ส่วนความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง ของนักศึกษาหญิงทุกกลุ่มอายุไม่แตกต่างกัน
11. นักศึกษาชายทุกกลุ่มอายุ มีความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง ไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้ปรากฏผลดังนี้

1. คะแนนความเข้าใจความหมายของคำกับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันปานกลาง เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในต่างประเทศของแทรกซ์เลอร์¹ (Traxler) ซึ่งได้ศึกษาจากคะแนนความเข้าใจความหมายของคำภาษาอังกฤษกับคะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง

¹ Arthur E. Traxler, "The Relationship Between Vocabulary and General Achievement in Elementary School," Elementary School Journal, 45(February, 1945), pp. 331-333.

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น 4 ถึงชั้น 8 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของแฮร์ริส² (Harris) ซึ่งได้ศึกษาเรื่องนี้จากนักเรียนชั้น 2 ถึงชั้น 7 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นอบล็อก³ (Knoblock) ซึ่งได้ศึกษาจากนักเรียนชั้น 2 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยภายในประเทศของ สุชา จันทน์เอม⁴ ซึ่งได้ศึกษาจากนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนคร สอดคล้องกับผลการวิจัยของ หิทรวัลย์ โกวิทวดี⁵ ซึ่งได้ศึกษาจากคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุธรรม ชาติละสิงห์⁶ ซึ่งได้ศึกษาจากคะแนนความเข้าใจความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษกับคะแนนความสามารถ

²Theodore L. Harris, "Summary of Investigations Relating to Reading," The Journal of Educational Research, 56 (February, 1963), p.291.

³Peter Knoblock, "A Rorschach Investigation of the Reading Process," The Journal of Experimental Education, 33(Spring, 1965), pp. 277-82.

⁴สุชา จันทน์เอม, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษาบางแห่งในจังหวัดพระนคร" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2509).

⁵หิทรวัลย์ โกวิทวดี, "ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกศึกษามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

⁶สุธรรม ชาติละสิงห์, "ความสัมพันธ์ของความเข้าใจโครงสร้าง (Structure) และความหมายของศัพท์ (Vocabulary) ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านเอาความ (Reading Comprehension) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของวิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา" (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, 2515).

ในการอ่านเอาเรื่องภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา
ปีที่ 2 วิทยาลัยครูพระนคร ศรีอยุธยา

จึงกล่าวได้ว่าความเข้าใจความหมายของคำมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถ
ในการอ่านเอาเรื่องนั้นคือ นักศึกษาที่ไต่คะแนนความเข้าใจความหมายของคำสูงจะได้คะแนน
ความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูง และนักศึกษาที่ไต่คะแนนความเข้าใจความหมายของคำ
ต่ำ จะไต่คะแนนความสามารถในการอ่านเอาเรื่องต่ำ

2. ความเข้าใจความหมายของคำ ผลปรากฏว่านักศึกษาหญิงมีความเข้าใจ
ความหมายของคำสูงกว่านักศึกษาชายซึ่งคานกับผลการวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งโลบ⁷ (Loab)
และเทมปลิน⁸ (Templin) ต่างก็ได้ศึกษาเรื่องนี้ ผลปรากฏว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิง
ชั้น 1 ถึงชั้น 3 มีความเข้าใจความหมายของคำไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังคานกับผลการวิจัย
ภายในประเทศของ ภาณี การุณยะวนิช⁹ ซึ่งพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชายมี
ความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่านักเรียนหญิง แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุชา
จันทน์เอม¹⁰ ซึ่งศึกษาพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนหญิงมีความเข้าใจความหมาย

⁷Henry Joe Loab, "A Vocabulary Study of Forth, Fifth, and
Sixth Grade Children," Educational Dissertation (Publication No. 20,
University of Arkansas, 1957), p. 604.

⁸Mildred C. Templin, Certain Language Skills in Children
(The Development and Interrelationship, Minneapolis, University of
Minnesota Press, 1957), 183 pp.

⁹ภาณี การุณยะวนิช, "การสอนอ่านกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2512).

¹⁰สุชา จันทน์เอม, เรื่องเดิม.

ของคำสูงกว่านักเรียนชาย

3. ความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ผลปรากฏว่านักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องไม่แตกต่างกัน ซึ่งคานกับผลการวิจัย ในต่างประเทศของโวเซนคราฟท์¹¹ (Wozencraft) ได้ศึกษาเรื่องนี้จากนักเรียนชั้น 3 และชั้น 6 ผลปรากฏว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องสูงกว่านักเรียนชายและคานกับผลการวิจัยภายในประเทศของ ภาพี การุณยะวนิช¹² ผลการวิจัยของ สมพิศ ชังชมแก้ว¹³ และผลการวิจัยของ สุชา จันทน์เอม¹⁴ ซึ่งพบว่านักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยสูงกว่านักเรียนชาย

4. ความเข้าใจความหมายของคำ ผลปรากฏว่านักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุ 18 ปีมีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่านักศึกษาหญิงในกลุ่มอายุต่ำกว่า 18 ปี และในกลุ่มอายุสูงกว่า 18 ปี ซึ่งคานกับผลการวิจัยในต่างประเทศของ เทมปลิน¹⁵ (Templin) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีอายุมากและนักเรียนที่มีอายุน้อยมีความเข้าใจความหมายของคำไม่แตกต่างกัน ส่วนผลการวิจัยภายในประเทศของ สุชา จันทน์เอม¹⁶ ปรากฏว่า

¹¹Marian Wozencraft, "A Comparision of the Reading Abilities of Boys and Girls at Two Grade Levels," Journal of the Reading Specialist (February, 1968), p. 259.

¹²ภาพี การุณยะวนิช, เรื่องเดิม.

¹³สมพิศ ชังชมแก้ว, "ความสามารถในการอ่านภาษาไทย (Reading Comprehension) ของนักเรียนฝึกหัดครูประกาศนียบัตรวิชาการ ปีที่สอง ของวิทยาลัยครูท่าแหงในนครหลวงกรุงเพทชนบุรี" (ปริญญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการ ศึกษา ประสานมิตร, 2515).

¹⁴สุชา จันทน์เอม, เรื่องเดิม.

¹⁵Mildred C. Templin, loc.cit.

¹⁶สุชา จันทน์เอม, เรื่องเดิม.

นักเรียนที่มีอายุต่ำมีความเข้าใจความหมายของคำสูงกว่านักเรียนที่มีอายุสูง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของผู้วิจัยเพียงส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่งคานกัน

5. ความเข้าใจความหมายของคำ ผลปรากฏว่านักศึกษายายทุกกลุ่มอายุมีความเข้าใจความหมายของคำไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในต่างประเทศของ เทมปลิน (Templin) และคานกับผลการวิจัยในประเทศของ สุชา จันทรเฒ

6. ความสามารถในการอ่านเอาเรื่อง ผลปรากฏว่านักศึกษายุ่งและนักศึกษายายในกลุ่มอายุที่ต่างกันมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องไม่แตกต่างกัน ซึ่งคานกับผลการวิจัยในต่างประเทศของ ลินคอล์น¹⁷ (Lincoln) ซึ่งได้ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีอายุสูงซึ่งมีความสามารถในการอ่านจะลดลงและคานกับผลการวิจัยภายในประเทศซึ่งกองการวิจัยกรมวิชาการ¹⁸ ได้ศึกษาเรื่องนี้จากนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จังหวัดภูเก็ต พบว่านักเรียนในกลุ่มอายุต่ำมีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่านักเรียนในกลุ่มอายุสูง

ขอเสนอแนะสำหรับครู

จากการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้ทราบถึงระดับความเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักศึกษายายและหญิง ซึ่งควรจะได้มีการปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนเรื่องคำให้นักศึกษาเข้าใจความหมายและมีพัฒนาการทางด้านคำศัพท์กว้างขวางยิ่งขึ้น และปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนอ่านเอาเรื่องให้สอดคล้องกับพัฒนาการทางด้านคำศัพท์ เพื่อให้การอ่านเอาเรื่องของนักศึกษามีประสิทธิภาพดีขึ้นกว่าเดิม อันเป็นกุญแจไขไปสู่ความรู้ความสามารถในการเรียนวิชาอื่น ๆ อีกด้วย

¹⁷E.A. Lincoln, Sex Difference in Growth of American School Children (Baltimore : Warrick and York, 1927), pp. 210-212.

¹⁸กองการวิจัย กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, "การทดสอบความรู้ทางภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดภูเก็ต," การวิจัยการศึกษา, 8 : 1-4(มกราคม, 2505).

ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะวิธีสอนให้เกิดพัฒนาการทางคำศัพท์ดังต่อไปนี้

1. สอนคำศัพท์ให้เกิดประสบการณ์แก่ผู้เรียน เช่น ฝึกให้ใช้พจนานุกรม ให้รวบรวมคำศัพท์ที่น่าสนใจจากหนังสือเรียน หนังสืออ่านนอกเวลา ตลอดจนจากสื่อมวลชนต่าง ๆ

2. สอนคำศัพท์โดยการให้นิยามของคำซึ่งในเรื่องนี้ ปรีชา ช่างขวัญยืน¹⁷ ได้ชี้แจงไว้ในหนังสือพื้นฐานของการใช้ภาษา โดยกล่าวถึงความสำคัญดังต่อไปนี้

2.1 ต้องกำหนดว่าสิ่งที่ต้องการนิยามอยู่ในประเภทใดและต่างกับสิ่งอื่นที่อยู่ในประเภทเดียวกันอย่างไร การกำหนดประเภทของคำที่ต้องการนิยามก็เพื่อให้เข้าใจอย่างกว้าง ๆ ว่าสิ่งนั้นคืออะไร และการกำหนดความแตกต่างกับสิ่งที่อยู่ในประเภทเดียวกันก็เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะเฉพาะของสิ่งนั้น เช่น คำว่า "สงฆ์" อยู่ในประเภทผู้ที่สละความสุขทางโลกมิใช่ผู้ครองเรือนและต่างกับพราหมณ์คือโกณธม นุ่งหมผายอมผาค และปฏิบัติตามแนววิถีศาสนาพุทธ

2.2 ต้องไม่ใช้คำพ้อง คำพ้องในที่นี้รวมทั้งคำพ้องรูป พ้องเสียง และพ้องความหมาย เหตุที่ไม่ใช้คำพ้องก็เพราะว่าคำพ้องนั้นไม่ช่วยอธิบายปัญหาได้ แต่เป็นการอธิบายคำที่เป็นปัญหาด้วยคำที่เป็นปัญหา เช่น ผู้หญิงสวยคือ ผู้หญิงที่มีเสน่ห์ คนดีคือ คนที่ทำแต่สิ่งที่ดี สงฆ์คือ พระ ฯลฯ

2.3 ต้องไม่นิยามด้วยการใช้ภาพพจน์ เพราะถ้านิยามเช่นนั้นแล้วต้องเสียเวลาคิดหาคำอธิบายเพิ่มเติม มิได้ทำให้เราเข้าใจความหมายของคำดีขึ้นเลย เช่น ความรักคือ ดอกกุหลาบ พระธรรมคือ ความดีอันประเสริฐสุด ดอกกุหลาบเหมือนกับความรักอย่างไร ? ความดีอันประเสริฐสุดเป็นอย่างไร ? ต้องหาคำตอบกันอีกต่อไป

2.4 ต้องใช้คำชนิดเดียวกับคำที่เราจะอธิบาย คำที่จะนิยามถ้าเป็นคำนามก็ใช้คำนามมานิยาม ถ้าเป็นคำกริยาก็ต้องใช้คำกริยามานิยามเช่น "สงฆ์" คือ ชายที่บวชใน

¹⁷ปรีชา ช่างขวัญยืน, พื้นฐานของการใช้ภาษา (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2517), หน้า 51-53.

ศาสนาพุทธคือศิปภูมิ 227 ข้อ

2.5 ต้องไม่ใช้คำที่ไม่บอกความหมายโดยตรง คำประเภทนี้คือ คำกลาง ๆ ที่ใช้แทนอะไรก็ได้ เช่น คำว่า คือเมื่อ คือที่ อะไรที่ ยกตัวอย่าง อาวุธคืออะไร ที่ทำให้คนตายได้เช่นนี้ "คืออะไร" ไม่ได้อบอกความหมายโดยตรง อาจหมายถึงสัตว์ร้ายก็ได้ ซึ่งทำให้คนตายได้เหมือนกัน ต้องนิยามว่า อาวุธคือ เครื่องมือที่ทำให้คนตายได้

2.6 ต้องนิยามด้วยการยืนยันไม่ใช่ปฏิเสธ. การบอกว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ อะไร ไม่ทำให้เรารู้หรือเข้าใจสิ่งนั้นได้ เช่น แมวไม่ใช่หนู

3. สอนคำศัพท์ด้วยการเปรียบเทียบความหมายของศัพท์ ปีกใหญ่จักคำที่มีความหมายเหมือนกัน ความหมายประเภทเดียวกันและความหมายตรงกันข้าม

4. ส่งเสริมให้สนใจคำศัพท์บัญญัติคำที่เกิดใหม่ ศัพท์เฉพาะทางวิชาการแขนงต่าง ๆ โดยให้นักศึกษาช่วยกันรวบรวมมา แล้วอภิปรายให้คำนิยามร่วมกัน

5. ปีกให้นักศึกษานำคำศัพท์ไปใช้ได้ตรงตามความหมาย โดยสอนให้สัมพันธ์กันกับการเขียน การอ่าน การพูด และการฟัง

6. จัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านความเข้าใจความหมายของคำ เช่น การแข่งขันค้นหาศัพท์จากพจนานุกรม แข่งขันการรวบรวมคำศัพท์จากหนังสือต่าง ๆ การจัดปายนิทรรศการเกี่ยวกับความหมายของคำ

การปรับปรุงการเรียนการสอนอ่านเอาเรื่อง ซึ่งก่อนจะกล่าวถึงวิธีการเรียนการสอนอ่านเอาเรื่อง ผู้วิจัยขอนำไปสู่พื้นฐานของการอ่านเสียก่อน ซึ่ง บอนด์และวากเนอร์¹⁸ (Bond and Wagner) ได้กล่าวว่าการอ่านเอาเรื่องที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยพื้นฐานดังนี้คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำ เพื่อเป็นพื้นฐานในการอ่าน การที่นักศึกษา มีความเข้าใจความหมายของคำชัดเจน แน่นยำ และกว้างขวางยอมทำให้เกิดความคิดและความเข้าใจสามารถอ่าน จับความหมาย และแปลความได้ถูกต้อง

¹⁸ Guy L. Bond and Eva Bond Wagner, Teaching the Child to Read (New York : The Macmillan Company, 1970), p. 178.

2. การเข้าใจหน่วยความคิด หน่วยความคิดประกอบด้วยคำซึ่งมีความหมายเป็นหน่วยใหญ่ขึ้นมา นักศึกษาควรฝึกจับความเป็นหน่วยความไม่ควรอ่านเป็นคำ ๆ
3. การเข้าใจโครงสร้างของประโยคคือ ทำความเข้าใจว่าประโยคที่อ่านนั้นเป็นประโยคชนิดใด ประกอบด้วยหน่วยความคิดอะไรบ้าง ได้ความว่าอย่างไร
4. การจับจุดเด่นได้ถูกต้องหมายถึงรู้จักนำประโยคแต่ละประโยคในตอนนั้น ๆ มาสัมพันธ์กัน สามารถสรุปใจความสำคัญของข้อความที่อ่านเป็นตอน ๆ ได้
5. การจับลำดับเรื่องทั้งหมด ผู้อ่านต้องรู้จักสรุปเรื่องราวจับลำดับก่อนหลังของเหตุการณ์ได้ถูกต้อง แม่นยำ

เพื่อที่จะทำให้เกิดพื้นฐานในการอ่านทั้ง 5 ประการดังกล่าวในการอ่านเอาเรื่อง ผู้วิจัยขอเสนอกิจกรรมการสอนอ่านซึ่งอาศัยแนวของ นิยม เรียงจันทร์¹⁹ ดังต่อไปนี้คือ

1. ให้นักศึกษาช่วยกันค้นหาคำยากและหาความหมายของคำด้วยการให้คำนิยาม การอภิปรายและการเปิดพจนานุกรม
2. ให้นักศึกษาทำสรุปใจความสำคัญของแต่ละตอน
3. ให้นักศึกษาสรุปใจความทั้งเรื่อง
4. ให้นักศึกษาตีความหมายของชื่อเรื่องและวิจารณ์ชื่อเรื่องว่าเหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่ อย่างไร ถ้าไม่เหมาะสมควรเปลี่ยนชื่อเรื่องว่าอย่างไร
5. ให้นักศึกษาหาประเด็นสำคัญของเรื่อง
6. ให้นักศึกษาหาข้อความที่ตื้นและขอบกพรองมาอภิปราย
7. ให้นักศึกษาวิจารณ์ความคิดของผู้เขียน
8. ให้นักศึกษาพิจารณาว่าเรื่องที่อ่านนั้นเหมาะสมกับระดับของนักศึกษาหรือไม่ หรือเหมาะสมกับผู้อ่านระดับใด

¹⁹นิยม เรียงจันทร์, "การฝึกอ่านในใจ," คู่มือครูภาษาไทย (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2514), หน้า 32-33.

ขอเสนอนี้สอดคล้องกับของ ปรีชา ช่างขวัญ²⁰ ซึ่งได้กล่าวว่า ในการอ่าน
เอาเรื่องนั้นต้องถึงจุดหมายของการอ่านไว้ ต้องสนใจว่าเรื่องที่อ่านมีข้อเท็จจริงอะไรบ้าง
ข้อเท็จจริงเหล่านั้นสัมพันธ์กันอย่างไร และความสัมพันธ์นั้นมีเหตุผลอะไร สนับสนุน เป็นการอ่าน
ขึ้นจับใจความ จากนั้นก็ทำความเข้าใจกับเรื่องราวที่อ่านหาข้อเท็จจริง หาเหตุผล วิพากษ์
วิจารณ์ให้ได้ เป็นการอ่านเพื่อประเมินค่าของเรื่องด้วย เพื่อให้การอ่านมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. ในการจัดหลักสูตรภาษาไทย ควรจะได้เลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับวัย
ความสามารถและความสนใจของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง โดยเฉพาะหนังสืออ่าน
นอกเวลาประกอบการเรียนไม่ควรกำหนดตายตัวลงไป ควรให้ขึ้นอยู่กับความสนใจ ขึ้นอยู่กับ
การเห็นคุณค่า ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่ช่วยให้นักศึกษาสนใจที่จะอ่าน ทั้งนี้
โดยมีครูสอนคอยแนะนำหนังสือที่ดีและแนวทางที่ดีสำหรับการอ่านด้วย
2. กรมวิชาการและหน่วยศึกษานิเทศก์ควรจะได้ศึกษาความสนใจในการเรียน
ภาษาไทยและการอ่านของนักศึกษา เพื่อที่จะได้คิดแบบเรียนซึ่งเหมาะสมกับความต้องการ
ของนักศึกษา ช่วยให้นักศึกษารักและเห็นคุณค่าของการเรียนภาษาไทยและรักการอ่านหนังสือด้วย
3. ในการเลือกครูสอนภาษาไทย ผู้บริหาร ควรพิจารณาทัศนคติของครูผู้สอนที่มี
ต่อภาษาไทย ควรเลือกครูที่มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย มีความสามารถในการสอนภาษาไทยและ
เป็นผู้มีความคิด มีวิธีการใหม่ ๆ ในการสอนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ
4. ผู้บริหารควรให้ความสนใจและเห็นความสำคัญของภาษาไทยมีใจกว้างที่จะ
สนับสนุนให้มีกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษารักและเห็นคุณค่าของภาษาไทย
5. ในการจัดห้องสมุดควรหาหนังสือหลาย ๆ ประเภท และการบริการที่ดี เพื่อ
เชิญชวนและตอบสนองความสนใจในการอ่านของนักศึกษาได้อย่างกว้างขวางทุกเพศ ทุกวัย

²⁰ปรีชา ช่างขวัญ, เรื่องเดิม.

6. ควรจะได้มีการจัดทำหนังสือแบบฝึกหัดการอ่านเอาเรื่องสำหรับนักเรียน นักศึกษาทุกระดับ เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระครูสอนและจะได้มีอุปกรณ์ฝึกการอ่านเอาเรื่องที่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษา ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้การเข้าใจความหมายของคำ และความสามารถในการอ่านเอาเรื่องของนักเรียนหรือนักศึกษาระดับต่างกัน เช่น ระดับสติปัญญา อัตราเร็วในการอ่าน อารมณ์ของบทความ และอิทธิพลของสื่อมวลชน ฯลฯ
2. ควรมีการศึกษาถึงโครงสร้างของภาษา ซึ่งมีผลต่อการใช้ภาษา เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างระบบไวยากรณ์กับการใช้ภาษา
3. ควรมีการศึกษาวิธีสอนภาษาไทยของครูว่ามีประสิทธิภาพและส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนหรือนักศึกษาหรือไม่ เพียงใด
4. ควรมีการวิเคราะห์หลักสูตรภาษาไทยทุกระดับว่าช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและตอบสนองความสนใจของนักเรียนหรือนักศึกษาหรือไม่ เพียงใด
5. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวิธีสอนภาษาไทยแบบให้ท่องจำกับแบบสืบสวนสอบสวนว่าได้ผลสัมฤทธิ์แตกต่างกันหรือไม่ เพียงใด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย